

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2015. június hó 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2015. évi március hó 19. napján kihirdetett 10.B.1804/2014/24. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 5.000 (Ötezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 160. § (1), (2) bek. b) pont) miatt 10 év szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezés történt a bűnjelek sorsáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

Az ügyész a törvényszék ítéletét a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség átiratában összességében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Észrevételezte, hogy a törvényszék megszegte a Be. 554/L. §-ában foglalt, a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat, mivel a 21. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint e tárgyalást a korábbihoz képest 3 hónapos tárgyalási időköz túllépésével tartotta meg, azonban az eljárás addigi anyagát nem ismertette, megállapítva azt is, hogy a jogosultak sem kérték a korábbi tárgyalási jegyzőkönyv ismertetését. Tekintettel azonban arra, hogy a bírói tanács összetételében változás az eljárás folyamán nem történt, ez csupán relatív eljárási szabálysértésként értékelhető. Ezen túlmenően kisebb elírás pontosítását is indokoltnak tartotta.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen figyelemmel a Be. 554/B. § g) pontjára is bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében. A nyilvános ülésen a védő jogorvoslatának irányait fenntartotta, a fellebbviteli főügyészség jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal ugyancsak fenntartotta.

A felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat eljárása során javarészt megtartotta, alaposnak bizonyult a fellebbviteli főügyészség észrevétele a tárgyalási időköznel kapcsolatban, hiszen a Be. 554/L. § (1) bekezdése kimondja, hogy a tárgyalást 3 hónapon belül ismétlés nélkül lehet folytatni, ha a tanács összetételében nem történt változás.

Ez azonban az elsőfokú bíróság eljárását, érdemi döntését nem befolyásolta, így valóban csupán relatív szabálysértésként értékelhető.

Az első fokon eljáró bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a rendelkezésre álló ellentétes bizonyítékokat részletesen és körültekintően értékelte. A vádlott 2013. február 25-én beismerő vallomást tett, amelyet később, 2014. április 6-ával keltezett írásbeli beadványában már lényegét tekintve visszavont és azzal indokolta, hogy első alkalommal kiabáltak vele és ügyvéd nélkül hallgatták ki, majd később már azt is tagadta, hogy a bűncselekmény helyszínén lett volna és arra hivatkozott, hogy a bűncselekményt nem ő követte el.

Az első fokon eljáró törvényszék igen részletesen és körültekintően vizsgálta a vádlott védekezését és a rendelkezésre álló további bizonyítékok tükrében, így a sértett mindvégig következetes vallomása és a tanúk vallomása alapján alappal vetette el azt és megalapozottan vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére. Kiemelendő az is, hogy a bizonyítási kísérlet szintén megerősítette a sértettnek a szavahihetőségét. Az elsőfokú eljárásban nyomszakértői, fizikus szakértői és igazságügyi orvosszakértői bizonyításra is sor került, melyek alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértettől lefoglalt kabáton valóban a sértett által előadott helyen szakadás látható, a tőle lefoglalt pénztárcán három szúrásnymint szintén feltalálható és a diákigazolványon, valamint a vonatbérleten is láthatók azok a sérülések, amelyek tekintetében a nyomszakértői vélemény kétséget kizáróan megállapította, hogy a bűnjelként lefoglalt késtől származhatnak, amely a vádlott lakásáról került lefoglalásra. Az is meggyőző bizonyíték volt, hogy a késnek nem volt meg a markolata, amelyről viszont a vádlott nyilatkozta, hogy a cselekmény elkövetését követően távolította el a markolatot annak érdekében, hogy az ne legyen felismerhető (ítélet 5. oldal 3. bekezdés).

Az igazságügyi orvosszakértők egyértelműen nyilatkoztak abban a kérdésben, hogy a kés alkalmas lett volna az élet kioltására, másrészt pedig a ruha szakadásának helyéből, a tárcának a sértett ruházatában történő elhelyezkedéséből a vádlott által támadott testtájék is megállapítható volt és az orvosszakértők következetesen nyilatkoztak abban a kérdésben is, hogy az esetleges nagy erejű szúrással az élet kioltására is alkalmas sérülése keletkezhett volna a sértettnek (ítélet 6. oldal 4. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott tudattartalmára is és helyesen minősítette cselekményét emberölés büntetése kísérleteként, amelyet nyereségvágyból kívánt elkövetni.

A felmentést célzó védelmi fellebbezés a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, a megalapozott tényállásra tekintettel a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta és javarészt helyesen értékelte. A vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés mértékét a törvényi minimumban állapította meg tekintettel az enyhítő körülmények túlsúlyára. Az ítélet tábla álláspontja szerint a kiszabott büntetés inkább enyhe, mintsem súlyosnak tekinthető, ezért az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezés nem foghatott helyt. Az ítélet tábla utal arra, hogy ügyési fellebbezés hiányában súlyosítási tilalom folytán a büntetés súlyosítására nem volt lehetősége, azonban az a körülmény, hogy a vádlott miután felszólította a sértettet, hogy adja oda a pénztárcáját, még azelőtt, mielőtt a sértett ezt megtehetette volna, bár már nyúlt az oldaltáskájába, a vádlott ezt sem várta meg, hanem nagy erővel három alkalommal a sértett mellkasának jobb oldali irányába szúrt hegyes, jól élezett, egyélű késsel, melyek közül a legnagyobb szúrás 25 kilopond erejű volt (ítélet 2. oldal utolsó és 3. oldal 1. bekezdés). Lényegében a sértett életét a pénztárcája mentette meg, amelyben a plastik közokiratokat is tartotta és ezt kabátjának jobb mellső zsebében helyezte el, csupán ennek köszönhető, hogy a késszúrások nem érték el a sértett mellkasát. Mindezek alapján az ítélet tábla álláspontja az, hogy a vádlottal szemben a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés büntetés igen enyhének minősül. Elírás folytán helyesbítendő az ítélet 7. oldal 3. bekezdésében, hogy helyesen ... képét tárták a sértett elé.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta. A másodfokú eljárásban az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1) bekezdése, míg a felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2015. június 2.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja

Záradék: A Miskolci Törvényszék 10.B.1804/2014/24. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen végzésével 2015. június 2. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2015. június 2.

. Balla Lajos sk.  
a tanács elnöke

